

Мавка Вербинка (скорочено)

Василь Королів-Старий

Василь Королів-Старий

Мавка Вербинка

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

В лісі знявся переляк, бо до нього прийшли мисливці з собаками. Чорновухий Заєць бігав лісом і усіх про попереджав про це нещастя. Всі мешканці лісу заворушилися. Тікали у поле, нори, дупла, очерет біля болота.

Мавка Вербинка, що на день ховалася у великому дуплі старої верби над болотом, прокинулася й нашорошила вуха. Серце їй болісно стислося. Багато вже разів на своєму віку чула вона те собаче гавкання, ріжки, страшні постріли. Вербинка знала, що буде багато поранених звірів. Деякі залишаться каліками. З її очей полилися сльози. Вона побігла, наче полетіла понад землею, до сусіднього великого лісу, щоб кликати своїх подружок на поміч. Та часу кликати уже не було. Тоді вона заспівала дзвінким голосом, кличучи Хух, яким наказала покликати Мавок Ясининку, Дубовинку, Вільхівку, Кленівку та Шипшиночку.

Хухи побігли з дорученням. А Вербинка узліссям полинула назад, щоб бути позад мисливців, бо там вона сподівалася найшвидше знайти поранених та конаючих. Її ледь не вкусив мисливський пес, але вона була невидима. Вербинка проминула лісникову хатку, де вона так часто бувала. Там жив добрий лісник, що поважав Лісовика, жалів і малих Хух, а її, Мавку, дуже любив. Навіть часом ставив для неї на пеньку у мисочці молочну кашку. Тепер лісникова хата була порожня. А сам лісник був з мисливцями.

Раптом Вербинка почула, як жалібно заскиглив підбитий Зайчик. Дорогою до нього вона зустріла Лісовика, свого батька. Він був сумний, роздратований. Його світлі блакитні очі палали, кулаки було затято так, що аж довгі кігті впивалися в руки. Лісовик порадив дочці кликати усіх на допомогу, а сам кинувся попередити Водяника та Русалок.

Мавка Вербинка допомогла пораненому Зайчику: полікувала рани, на ніжку намотала листу подорожника й обв'язала травинкою. Потім спинила кількох джмеликів, щоб вони дали хворому меду, а з великого листа ведмежого вуха напоїла пораненого. Йому стало легше. Вербинка зробила все, що було треба, й слабкий задрімав. Тоді Мавка ще наказала ракшам та сойкам пильнувати Зайчика і не підпускати собак, якщо прийдуть.

Багато було праці Мавкам того дня у лісі. Було підбито чимало тихих Зайчиків, підстрелили ловці й хитру Лисичку, заскочили пси й цілу родину Куріпок.

Але ж ще того дня трапилася з Вербинкою значна пригода. Довелося їй вперше в житті об'явитися перед людиною. Коли вона перев'язала та подала першу допомогу кільком пораненим, то натрапила на молоду дику Кізочку. Та стояла на трьох ніжках і не могла тікати, бо була вскочила в терновий кущ, і він пороздирав їй ніжки. Мавка знала, що кози не можуть стрибати на трьох ногах. Вона підбігла до козеняти, швиденько перев'язала йому ніжку й, підтримуючи збоку, повела до кущів. В той момент на поляну виткнувся лісник. Він побачив, як шкандибає Кізочка й кинувся до неї. Вербинка знала, що він – добрий. Але ж тепер, коли довкола була стрілянина, вона страшенно злякалася. Бо ж знала вона й те, що на полюванні й добрі люди стають жорстокими. Не могла вона стерпіти: заступила собою Кізоньку, а сама об'явилася перед лісником.

Лісник остовпів, побачивши перед собою незвичайно красну дівчину. Здивовано дивився він в її темні очі, що були, як фіалки або фіалова тінь; дивився на довге темно-синє волосся. Вона простягла до нього ніжні, білі, як лілеї, руки, й він почув голос, неначе задзвонили навколо сині дзвіночки: "Дядечку! Прошу вас, змилюйтесь над нею! Вона ж така молоденька, живе всього тільки чотири місяці, така гарна й тендітна! Вона ж нікому не робить шкоди!" Лісник здогадався, що то Мавка і сховав перелякану Кізочку у своїй хатинці, щоб її ніхто не вбив. Він пообіцяв, що врятує Кізочку.

Але коли скінчилися лови й до лісника в двір посходились пани мисливці, то один багатий панич угледів Кізочку. Він хотів її купити, але лісник сказав, що то Кізочка Вербинки, доньки Лісовика. Лісник пояснив, що дав слово Мавці і дотримає його. З того часу всі лісові мешканці ще дужче полюбили свого доброго лісника.

По тій пригоді минуло багато часу. Аж ось одного дня забігло до того лісу кілька здорових сірих Вовків, що їх розпудили мисливці аж в московських лісах. Осіли вони тут й почали хазяйнувати, як вдома. То Зайчиків ловлять, то Кізочку роздеруть. Та недовго вони панували. Як тільки помітив добрий лісник, що в його лісі хижаки-зайди завелися, то й почав їх висліджувати. Вже аж трьох підстрелив. Однак останні не тікають. Тому лісник викопав глибоку яму, замаскував її і чекав, поки туди впаде вовк.

Одного вечора він почув зі свого двору, що виє вовк. Вхопив він рушницю та й подався. Прийшов до того місця й почав обережно підходити до ями. Та помилився і сам впав у яму. Яма була глибока і вилізти він не міг. А ще у темряві ями він побачив очі вовка. Лісник вистрелив угору два рази. Думав, що тим і вовка настрашить та й, може, хтось почує той постріл та й допоможе йому з ями видряпатись.

Ніхто не йшов, тож лісник загукав: "Рятуйте ж хоч ви мене, лісові духи!" Голос почула Мавка Вербинка, що уже збиралася прощатися з подругами, бо йшла осінь, і вони всі засинали на зиму. Вербинка прибігла до ями і побачила там свого доброго лісника з Вовком. Кинулася вона тоді мерщій до свого батька, щоб допоміг. Лісовик налетів на дерево та повалив його. Деревина упала на вовчу яму, а віти попадали аж в глибінь. По тих гілках і вибрався лісник. Він враз зрозумів, що врятувала його Мавка Вербинка, за те, що колись він захистив її Кізоньку.

Згодом лісник віддячив Мавці: взяв ціле відро молока та корець пшона, наварив

величезний чавун каші, притрусив цукром та корицею й поставив увечері на пеньок...
Ото був веселий бенкет у лісі тої ночі...

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу